

بررسی و نقد صلح کل در ادبیات عرفانی با مطالعه تطبیقی در سیره و اندیشه امیرمؤمنان علی (ع)

تاریخ دریافت: ۹۸/۰۸/۲۱

تاریخ پذیرش: ۹۸/۱۰/۲۲

کد مقاله: ۵۳۴۳۴

روح الله آهنگران^۱

چکیده

در این مقاله بر آن هستیم که به بررسی و نقد صلح کل در ادبیات عرفانی با مطالعه تطبیقی در سیره و اندیشه امیرالمومنین علی (ع) بپردازیم. ناگفته پیداست که امیرالمومنین (ع) در نهج‌البلاغه با توجه به جایگاه والای انسان‌ها اصالت را به صلح داده است، و جنگ را امری عرضی و فرعی دانسته است که با پایبندی به چارچوب اخلاقی و انسانی صدمات ناشی از جنگ به حداقل می‌رسد. در اسلام تاکید بر این اصل است که هرآنچه را برای خود می‌پسندید برای دیگران نیز بپسندید. طبق بررسی‌های به عمل آمده در هیچ نبردی نیز امیرالمومنین (ع) خواستار اولیه‌ای نبرد نبوده است، در واقع ایشان بیش از هرکسی از صلح کل و مصالحه استقبال کرده‌اند. اما صلح و دوستی از اصول اولیه‌ی تصوف و عرفان نیز است و از پایه‌های مهم ادبیات عرفانی محسوب می‌شود. در دوره‌های ابتدایی عرفان و در میان فرقه‌های ابتدایی این اصل کمتر وجود دارد اما در سده‌های بعدی در تصوف عاشقانه این اندیشه بیشتر آشکار است. بنابراین طبق گزارش ارائه شده، بر آن هستیم که به روش کتابخانه‌ای و کیفی به بررسی صلح کل در ادبیات عرفانی و آراء امیرالمومنین (ع) بپردازیم.

واژگان کلیدی: امیرالمومنین (ع)، ادبیات عرفانی، صلح کل، تسامح